

Udskriftsdato: 23. december 2025

KEN nr 10301 af 19/12/2007 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag 2007-6-590

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2007-6-590

Pressenævnets kendelse i sag 2007-6-590

Resumé

Klager klagede over en udsendelse på TV 2.

Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

Vedrørende klagens rettlighed bemærker Pressenævnet, at [K] klagede til TV 2 den 17. april 2007, hvilket er efter 4-ugers klagefristen, jf. medieansvarsloven § 34, stk. 3, 1. pkt. TV 2 realitetsbehandlede imidlertid klagen og afviste ved breve af 26. april og 21. august 2007 klagen uden at give klagevejledning. I overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper skal enhver afgørelse, der meddeles skriftligt, og som kan påklages til en anden forvaltningsmyndighed være ledsaget af en klagevejledning med angivelse af klageinstans og oplysning om fremgangsmåden ved indgivelse af klage, herunder om eventuel tidsfrist. Først ved TV 2's brev af 18. september 2007 klagevejledte mediet [K]. Klagebrevet er modtaget i Pressenævnet den 12. oktober 2007, hvilket er inden for 4-ugers klagefristen, jf. medieansvarsloven § 34, stk. 3, 2. pkt. Da klagebrevet til Pressenævnet herefter er indgivet rettidigt, realitetsbehandles klagen.

Sådan som sagen foreligger oplyst, har nævnet ikke mulighed for at tage stilling til, om der er dækning for udsagnene "røg ud af hjemmeværnet", "for 5 år siden udtænkte han den værst tænkelige forbrydelse", eller om [K] har truet sin ekskone. Disse klagepunkter behandles derfor ikke.

På baggrund af TV 2's brev af 31. januar 2007 til [K] lægger Pressenævnet til grund, at det var oplyst, at indslaget ville omhandle de tre hovedspørgsmål, der fremgik af brevet.

Pressenævnet finder, at forklaringen på, at [K] slog sine børn ihjel (brevets punkt 1), navnlig kom til udtryk i den række begivenheder, der blev oplistet i udsendelsen, og af udsagnet "jeg var kommet så langt ud, at jeg ikke kunne mere". I overensstemmelse med redaktørens ret til at redigere mediet, er TV 2 berettiget til at beslutte hvilke oplysninger, man vil bringe. Nævnet finder, at TV 2 ved at undlade at oplyse detaljer fra klagers fortid, herunder bl.a. hvilken ægtefælle, der søgte skilsmisse, har handlet inden for redigeringsretten, og nævnet udtaler ikke kritik heraf.

Pressenævnet finder imidlertid, at [K]' råd og anskuelser (brevets punkt 3) ikke fremgik af udsendelsen. Sådan som sagen foreligger oplyst, finder nævnet, at TV 2 i særdeleshed i en sag af karakter som den foreliggende burde have sikret, at programmets indhold stemte overens med, hvad der var stillet i udsigt. Da dette ikke har været tilfældet, udtaler nævnet sin kritik.

[K] har klaget til Pressenævnet over en udsendelse på TV 2 den 19. februar 2007, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

1. Sagsfremstilling

TV 2 sendte den 19. februar 2007 udsendelsen "Station 2". Af udsendelsen fremgik bl.a. følgende:

"*Studievært:* Godaften. I januar blev to børn og deres mor dræbt i Sønderborg. Drabsmanden var børnenes egen far. Tragedien her er blot en ud af mange, for flere gange om året bliver Danmark rystet af drab, hvor mænd slår deres egne børn ihjel.

Studievært 2: En af de mænd, der har gjort det, er [K]. Lige nu sidder han i Anstalten ved Herstedvester. Herfra fortæller han, hvad der gik galt for 5 år siden, da han begik den værst tænkelige forbrydelse. Han slog sine egne børn ihjel.

Speak: Denne mand skulle have været død. For 5 år siden udtænkte han den værst tænkelige forbrydelse. Det lykkedes. Tragedien skulle ende med, at han tog sit eget liv. Det lykkedes ikke.

[K]: Ja, men jeg slog desværre mine børn ihjel. Og lige meget hvad forhistorien er, så retfærdiggør det ikke handlingen. På nogen som helst måde. Den kan ikke retfærdiggøres. Men der er nogle årsager til, at tingene desværre sker.

Speak: 45-årige [K] dræbte sine tre børn en tidlig november morgen. Én efter én skød han dem og satte så ild til huset. Endnu engang var hele Danmark rystet af den brutale meningsløshed. Men lad os først spole tiden tilbage til slutningen af 1990'erne. Dengang familien [K] flyttede til den lille by, Ryslinge, på Midtfn. Til en af byens dyreste villaer. 520 kvadratmeter med indendørsswimmingpool.

[K]: Det var et meget almindeligt liv, ligesom de fleste familier lever.

Speak (vises klip med [K] fra Danmarks Radio): Dengang var [K] kendt som en engageret forælder. Aktiv i skolebestyrelser og i den offentlige debat.

...

Speak: Der var råd til at tage på familieferie til Australien. Der var fast job som landbrugsøkonom i et foderstoffirma, og der var fritiden som gruppefører i hjemmevernet. Men så kom nedturen. I foråret 2000 fik han en lungesygdom, som stadig plager ham. [K] blev langtidssyg, søgte revalidering, røg ud af hjemmevernet og blev til sidst separeret fra konen. Hun fik børnene.

[K]: Jeg fik det jo dårligere og dårligere, for lige meget hvad fanden jeg gjorde, var det ikke godt nok. Når jeg troede, jeg havde løst ét problem, så dukkede der et nyt op.

Speak: Nedturen fortsatte. [K] var skuffet over det ødelagte ægteskab. Utilfreds med at se alt for lidt til børnene. Og på et tidspunkt blev han sigtet for vold mod sin kone. Kort efter – en mandag morgen inden skole – cyklede de to drenge på 13 og 11 og pigen på 8 år over til deres far for at ønske ham tillykke på 40-års fødselsdagen. De tre børn anede ikke, hvad der var i vente.

[K]: Jeg husker, at jeg havde været oppe og hente morgenbrød, og på et eller andet tidspunkt, der kommer ungerne jo.

Speak: Ifølge referater fra retssagen i denne sag i Svendborg forsøgte [K] at presse sin ekskone til også at komme på besøg. På telefonen skulle han have antydnet, at det ellers ville gå ud over børnene. Og det fik moderen til straks at alarmere politiet. Imens sad de tre intetanende ved farens køkkenbord. De blev skudt bagfra med fem eller seks skud fra et dobbeltløbet jagtgevær. Politiet fandt tegn på, at drabene fandt sted forskellige steder i huset.

[K]: Jamen, altså jeg var kommet så langt ud, at jeg ikke kunne mere.

Speak: Med 59 liter brændstof satte [K] huset i brand. Forinden havde han lagt de tre børn på stuegulvet. Selv lagde han sig ovenpå en militærøvelsesgranat. Et såkaldt blålys, som han bragte til sprængning. Alligevel blev han kort efter set flygte ud af flammerne, selv husker han kun at vågne op på Odense Sygehus stærkt forbrændt. Begge ben blev amputeret lige under hofterne.

Interviewer: Hvordan kan det være, det ikke lykkedes for dig at begå selvmord, efter du begik de tre drab?

[K]: Det må guderne vide, jeg ved det ikke, jeg ved bare, jeg lagde mig oven på et blålyn eller to, og hvordan jeg har overlevet, det ved jeg ikke.

Interviewer: Hvordan kan du leve med dig selv efter at have begået den forbrydelse?

[K]: Det har jeg også rigtig svært ved. Det er med jævne mellemrum, det kommer op til overvejelse, om jeg fortsat skal leve.

Speak: Motivet. *[K]*' egen forklaring vender vi tilbage til. Lad os først se nærmere på de sidste to år, hvor ikke mindre end ti børn er blevet dræbt af deres fædre..."

I udsendelsen blev særligt én af de ti andre drabssager beskrevet og pårørende interviewet. Udsendelsen fortsatte med Raben Rosenberg, der havde lavet hundreder af mentalerklæringer på kriminelle:

"Raben Rosenberg, leder, Center for Psykiatrisk grundforskning: Altså, der indgår jo ofte hævn, vrede, frustration, had over for samleveren og derefter også en lyst til at straffe vedkommende. Og hvordan kan man straffe vedkommende. Det kan man gøre allerbedst på det mest sårbare, nemlig børnene.

Speak: Den slags følelser kommer fra den nederste del af hjernen. Den såkaldte krybdyrshjerne. Normalt bliver impulser derfra bremsede af fornuften forrest i hjernen, i pandelappen, men hos nogen er bremseklosterne defekte, og uden behandling kan det gå helt galt.

Raben Rosenberg: I nogle tilfælde kan det være meget svære depressioner, hvor det er klart sindssygt. De er slet ikke i en normal tilstand. Alt farves. De mener, de er de største syndere, og familien er slet ikke tjent med, at de lever videre. Derfor er der kun en rationel forklaring og mulighed for at leve videre. Det er at udrydde dem alle sammen. Der er nogen, hvis tærskel for at reagere sådan er meget, meget lavere...

Speak: Også *[K]* blev beskyldt for at bruge sine børn som den ultimative hævn mod sin ekskone – hun ønsker i dag ikke at fortælle om sagen – selv beskriver han motivet som en syg logik. Det handler om at begå selvmord uden at lade familien i stikken.

[K]: Jeg er ikke den, der stikker af fra mit ansvar – det lyder fuldstændigt sindssygt, og det er det også. Den handling. Og det er fuldstændigt sindssygt, at man kan komme derud, hvor man siger: Jamen jeg tager mit ansvar med mig, børnene det er også mit ansvar, og hvis jeg ikke kan være her, så er jeg nødt til at tage dem med mig.

Speak: Trods forbrydelsens grusomhed var *[K]* ifølge mentalerklæringen ikke sindssyg. Til gengæld blev han beskrevet som karakterafviger, rethaverisk, selvretfærdig, med tendens til raserianfald.

Klaus Holten Kristensen, anklager i sagen om [K]: Når det så er situationen. Vil man så fra lægelig side pege på almindelig straf eller vil man pege på noget andet? En eller anden form for skræddersyet behandlingsdom. Og der var konklusionen, at man ville ikke pege på andet end almindelig straf.

Speak: *[K]* fik 16 års fængsel – hvis han er heldig, bliver han prøveløsladt om cirka fem år. Men der er ikke meget at se frem til.

[K]: Hvem vil ansætte én med min baggrund? Hvem vil leve sammen med en med min baggrund?

Interviewer: Hvad har du at leve for?

[K]: Det her. At gå ud og få fortalt, hvad der kan være årsag til, at tingene sker og gøre noget, inden tragedierne sker.

Studievært: Justitsministeriet har netop nedsat en arbejdsgruppe, der skal se på, hvordan man kan undgå flere jalousidrab. Især dem, hvor ofrene er børn.”

Af TV 2's brev af 9. januar 2007 til [K] fremgik bl.a. følgende:

”Jeg [journalist [A]] er i gang med at forberede et længere indslag om drab, hvor motivet er jalousi.

I den forbindelse leder jeg efter en person, der har begået jalousidrab...

...

Det spørgsmål som alle stiller – og som de hurtige nyhedsmedier forsøger at få diverse psykologer til at svare på – er, hvad der driver et menneske til at dræbe sin tidligere samlever og i nogle tilfælde også sine børn.

Her på Station 2 vil vi gerne forsøge at komme svaret et skridt nærmere ved at tale med en af gerningsmændene. Måske vil en sådan også kunne give nogle råd til, hvad en potentiel gerningsmand eller det omgivende samfund kan gøre for at undgå nye tragedier.”

Af TV 2's brev af 31. januar 2007 til [K] fremgik bl.a. følgende:

”Tak for snakken i går.

Som aftalt ønsker jeg at lave et tv-interview med dig med henblik på at producere en reportage til TV 2, Station 2, om emnet: Forældre, der slår deres børn ihjel.

...

Interviewet vil koncentrere sig om tre spørgsmål:

1. Hvad er forklaringen på, at du som forælder kom i den situation, hvor du valgte denne sidste og tragiske udvej?
2. Hvordan har du efterfølgende formået at leve videre med din forbrydelse?
3. Hvilke råd og anskuelser kan du videregive, som kan hjælpe til at forhindre lignende tragedier i fremtiden? Indslaget vil blandt andet fokusere på det begivenhedsforløb, der førte til, at du endte i en situation, hvor du følte dig tvunget til at tage dine børn med i døden. På grund af emnets følsomhed er TV 2 indforstået med, at du får mulighed for at se interviewet igennem i forbindelse med optagelsen med henblik på at fravælge specifikke citater.”

Af TV 2's brev af 8. februar 2007 til [K] fremgik bl.a. følgende:

”Jeg [journalist [A]] sidder netop nu og ser billeder og interview igennem. Det er et meget langt bånd – og jeg håber, at du er forstående for, at der er grænser for, hvor meget vi kan få plads til i et indslag til Station 2.

Til gengæld vil jeg forsikre dig om, at vi VIL gå ind i baggrunden for, at det gik så galt. Og jeg vil også fortælle, at din forklaring på tragedien hverken er jalousi eller hævn, men en kulmination på længerevarende depression/deroute med mange elementer.”

2. Parternes synspunkter

2.1. [K]' synspunkter

[K] har anført, at udsendelsen ikke omhandler det aftalte. Særligt punkterne 1 og 3 oplistet i TV 2's brev af 31. januar 2007 fremgik ikke af udsendelsen. TV 2 burde have fortalt om klagers fortid. De svigt og overgreb, familien og han var udsat for fra bl.a. kommunen, læger, politiet og forsvaret. Det burde videre have fremgået af udsendelsen, at klager søgte skilsmisse den 6. januar 2007, opsagde sin kontrakt med hjemmeværnet og forgæves forsøgte at få hjælp mod sin voksende depression.

[K] har anført, at interviewet er klippet sammen, så det fremstår som om, hans motiv var jalousi og hævn, hvilket ikke er korrekt. I udsendelsen fremsættes påstande om, at klager skulle have truet sin ekskone, have planlagt tragedien og "røg ud af hjemmeværnet". Udsendelsen giver endvidere indtryk af, at ekskonen forlod klager, hvilket TV 2 var bekendt med, ikke var tilfældet.

[K] har endvidere anført, at udsagnet "for 5 år siden udtænkte han den værst tænkelige forbrydelse" er grænsende til injurierende.

2.2. TV 2's synspunkter

TV 2 har anført, at præmisserne for [K]' deltagelse har været klare og utvetydige. Overskriften for indslaget var forældre, der dræber deres børn. Indslaget skitserede forskellige mulige forklaringer på, hvordan sådanne situationer opstår, og oplyste i den forbindelse, at dette kunne være motiveret af hævn og kraftig jalousi.

Et tv-indslag af begrænset varighed kan ikke afspejle alle nuancer og detaljerede forklaringer og vil derfor alene indeholde essensen af det oplyste, hvilket var gjort [K] bekendt i brevet af 8. februar 2007. Man anvendte formuleringen "røg ud af hjemmeværnet" på baggrund af en meget lang forklaring, [K] fremkom med under interviewet, herunder at hans kolleger og overordnede skulle have gjort det umuligt for [K] at fortsætte i Hjemmeværnet. [K] forklarede, at han følte sig presset ud af Hjemmeværnet på grund af uretmæssige beskyldninger samt inddragelse af våben. Under retssagen kom det frem, at [K] havde indkøbt knap 60 liter benzin og diesel, og at der ved domsafsigelsen blev lagt vægt på, at forbrydelsen var forberedt, hvorfor TV 2 anvendte formuleringen "for 5 år siden udtænkte han den værst tænkelige forbrydelse".

TV 2 har anført, at det var klart, hvad [K]' bevæggrund var. Han oplyste, at det hele kom så vidt, da han gennem længere tid havde stået over for en række komplekse og særdeles vanskelige problemer, og at hans psykiske tilstand som følge heraf var blevet så uligevægtig, at han ikke så anden udvej end at tage sit eget liv. [K] ønskede ikke at løbe fra ansvaret over for sine børn, hvorfor han fandt det nødvendigt at tage sine børn med sig i døden. Denne forklaring kom frem i indslaget. [K] udtalelser giver endvidere en besvarelse af spørgsmålet om, hvordan man kan undgå, at tragedierne sker.

3. Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Axel Kierkegaard, Finn Rowold, Lene Sarup og Marianne Druedahl.

Vedrørende klagens rettighed bemærker Pressenævnet, at [K] klagede til TV 2 den 17. april 2007, hvilket er efter 4-ugers klagefristen, jf. medieansvarsloven § 34, stk. 3, 1. pkt. TV 2 realitetsbehandlede imidlertid klagen og afviste ved breve af 26. april og 21. august 2007 klagen uden at give klagevejledning. I overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper skal enhver afgørelse, der meddeles skriftligt, og som kan påklages til en anden forvaltningsmyndighed være ledsaget af en klagevejledning med angivelse af klageinstans og oplysning om fremgangsmåden ved indgivelse af klage, herunder om eventuel

tidsfrist. Først ved TV 2's brev af 18. september 2007 klagevejledte mediet [K]. Klagebrevet er modtaget i Pressenævnet den 12. oktober 2007, hvilket er inden for 4-ugers klagefristen, jf. medieansvarsloven § 34, stk. 3, 2. pkt. Da klagebrevet til Pressenævnet herefter er indgivet rettidigt, realitetsbehandles klagen.

Sådan som sagen foreligger oplyst, har nævnet ikke mulighed for at tage stilling til, om der er dækning for udsagnene "røg ud af hjemmevernet", "for 5 år siden udtænkte han den værst tænkelige forbrydelse", eller om [K] har truet sin ekskone. Disse klagepunkter behandles derfor ikke.

På baggrund af TV 2's brev af 31. januar 2007 til [K] lægger Pressenævnet til grund, at det var oplyst, at indslaget ville omhandle de tre hovedspørgsmål, der fremgik af brevet.

Pressenævnet finder, at forklaringen på, at [K] slog sine børn ihjel (brevets punkt 1), navnlig kom til udtryk i den række begivenheder, der blev oplyst i udsendelsen, og af udsagnet "jeg var kommet så langt ud, at jeg ikke kunne mere". I overensstemmelse med redaktørens ret til at redigere mediet, er TV 2 berettiget til at beslutte hvilke oplysninger, man vil bringe. Nævnet finder, at TV 2 ved at undlade at oplyse detaljer fra klagers fortid, herunder bl.a. hvilken ægtefælle, der søgte skilsmisse, har handlet inden for redigeringsretten, og nævnet udtaler ikke kritik heraf.

Pressenævnet finder imidlertid, at [K]' råd og anskuelser (brevets punkt 3) ikke fremgik af udsendelsen. Sådan som sagen foreligger oplyst, finder nævnet, at TV 2 i særdeleshed i en sag af karakter som den foreliggende burde have sikret, at programmets indhold stemte overens med, hvad der var stillet i udsigt. Da dette ikke har været tilfældet, udtaler nævnet sin kritik.

I medfør af medieansvarsloven § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør af TV 2 at offentliggøre følgende:

"Pressenævnet har udtalt kritik af TV 2 og pålagt os at bringe følgende:

Den 19. februar sendte vi programmet Station 2. I programmet fortalte en dømt morder, hvordan han var endt med at slå sine to børn ihjel. Forud for udsendelsen havde TV 2 stillet i udsigt, at udsendelsen ville indeholde den dømtes råd og anskuelser for, hvordan lignende tragedier kunne undgås.

Den dømt morder har klaget til Pressenævnet.

Nævnet finder, at TV 2 har tilsidesat god presseskik, da udsendelsen ikke indeholdt den dømtes råd og anskuelser, og nævnet udtaler sin kritik af TV 2.

Hele Pressenævnets kendelse kan læses på www.pressenaevnet.dk."

Afgjort den 19. december 2007